

De Vlaamse sopraan Karen Vermeiren is een van onze jonge stemmen die werken aan een internationale carrière. Ze presenteerde een greep uit haar kunnen tijdens enkele try-out concerten en wij konden er bij zijn. Try-outs? Zeg maar volwaardige recitals.

Karen Vermeiren koos voor een Duits/Italiaans programma dat ze zou kunnen presenteren bij de nodige audities. Ze werd voorbereid onder leiding van Lionel Bams, Eric Gobin en Keith Tillotson.

Je moet lef hebben om meteen van start te gaan met niet minder dan de fameuze aria 'Dich, teure Halle' uit Tannhäuser van Richard Wagner. Elisabeth zingt hier haar smachtende liefde uit voor haar zopas teruggekeerde geliefde Tannhäuser. Het is een geniale rol – nu ja, de andere rollen die Karen Vermeiren presenteerde zijn allemaal op hun manier geniaal – die een enorme inzet eist van het muzikale inzicht en begrip voor het wonder van de muzikale chaotische harmonie dat Wagner is. Al evenveel eisen stelt Wagner aan het technische kunnen van de zangers, in deze de sopraan, als aan de draagkracht van de stem. Bij Karen Vermeiren

SPONSORS

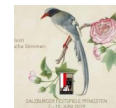
RECENTE POSTS

Verstilde en andere herinneringen

12/07/2019

| Concerten, Evenementen, Recensies

Voci celesti op Salzburger Festspiele Pfinster 2019

03/07/2019

| Evenementen, Opera & Muziektheater, Recensies

komt het allemaal en met een flair of ze is een of andere diva à la Montserrat Caballé, vorig jaar overleden, die Karen nog mocht ontmoeten. Dat kan niet anders dan inspireren, maar Karen is zeer persoonlijk en toont dat zij thuishoort op de grote operapodia. Mocht er nog iemand twijfel gehad hebben na deze eerste aria, kon je niet anders dan met kippenvel en diep bewogen luisteren vol ontroering naar 'Einsam in trüben Tage' uit Wagners Lohengrin. Hoe Elsa hier iedereen aan de grond nagelt met haar uiting van onbuigzame en onvoorwaardelijke liefde voor de man die ze niet kent dan alleen uit haar droom van een 'abstracte' ridder die haar zal verdedigen, is absoluut uniek en onmogelijk in te schatten. Zelden kreeg ik een krop in de keel bij het live te horen, eigenlijk nooit. Karen deed iets dat ik geen andere zangeres eerder hoorde doen, dat iets, dat is zo moeilijk, zeg niet te verwoorden. Ze is gewoon Elsa, helemaal, 100% die Elsa die in alle zachtheid haar lot kent, aanvaardt, aangaat en met een uiterst zeldzame zekerheid, nobel en fijn verkondigt. Alleen al deze interpretatie van Karen Vermeiren moet elke stemmenjager meteen overtuigen. Ik veegde dus een traan uit het linkse en een traan uit het rechtse oog weg. Eigenlijk mocht voor mij dit recital hier al stoppen en uitklinken. Kan je me volgen?

Het luik aria's uit het grote Duitse operarepertoire zette Karen verder met 'Leise, leise' uit Der Freischütz van Karl Maria von Weber. Hij was de aangetrouwde neef van Mozart, weel je wel. Men kan soms zo denigrerend doen over de artistieke kwaliteiten van Mozarts vrouw. Het kan me zo irriteren! De Webers waren echt geen onnozele dilettanten. Dat hoor je ook in deze aria, een aria die gaat over? Nu ja, over de liefde, maar in de hoogste

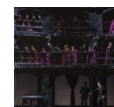
Witte broekjes, contrapunt en gewetenstrijd

02/07/2019
| Ballet & Kunstdans
Recensies

Heksenketel en valkuil

01/07/2019
| Opera & Muziektheater,
Recensies

Scenische elegantie gepaard aan muzikaal engagement

25/06/2019
| Opera & Muziektheater,
Recensies

Beste lezers, sympathisanten, Klassiek Centraal vzw werkt met beperkte toelagen en sponsoring. Mogen we u vragen een vrije bijdrage te

vorm zoals het alleen kon in de romantiek. En ook hier raakt Vermeiren tot in het diepste van de kern, maar niet alleen muzikaal staat ze er. Net zoals in Wagner presteert ze technisch met een algehele perfectie en zingt in zeer verstaanbaar Duits dat je zonder tekst bij de hand vlot kunt volgen. Het Duitse luik sluit ze af met 'Es gibt ein Reich' uit Ariadne auf Naxos van Richard Strauss. Ik doe hier een bekenenis: Strauss kan mij niet helemaal bekoren. Maar als ik nog zo enkele keren hoor zingen, ben ik bekeerd! Denk maar niet dat elke sopraan dit zomaar aankan. Strauss zit hier helemaal in de veeleisende lijn van Wagner. Een zangeres met een beperkter volume mag het vergeten. Karen Vermeiren haalt het met glans.

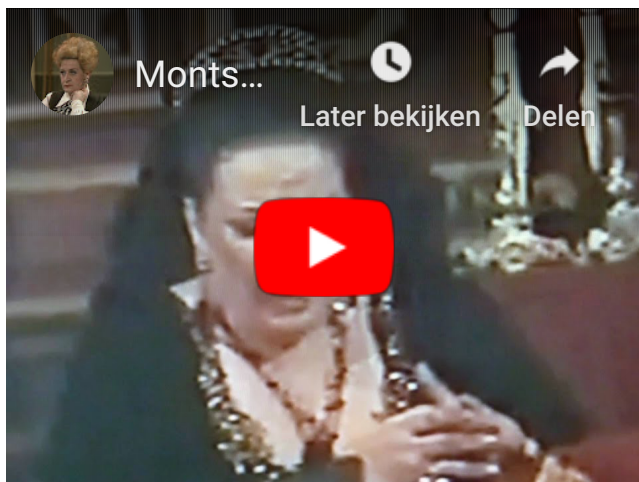
Italië mocht niet ontbreken op dit recital dat ik geen try-out meer wil noemen. Uit Il Trovatore van Giuseppe Verdi zingt Karen de aria 'd'Amor sull'ali rosee'. Zo maar overgaan van dat zware Duitse romantische repertoire met aria's die alles eisen van een zangeres naar een heel andere geladenheid qua karakter en cultuur, is niet vanzelfsprekend. Je moet over een grote souplesse beschikken, maar dat is voor de flamboyante Karen Vermeiren geen enkel probleem. Ze doet het en zingt als een ervaren grote stem deze ragfijne aria foutloos en ja, opnieuw kippenvel. Zo een avond mag je afronden met Giacomo Puccini, de laatste grote Italiaan, voor sommigen hét summum van de Italiaanse opera, het eindpunt. Uit Tosca luisteren we naar 'Vissi d'arte'. Ik moet het niet meegeven, het is dé aria die voor eeuwig en altijd verbonden blijft met la Callas. Maar om die andere grootheid te eren en Karen Vermeiren hiermee haar kunnen te duiden: de aria door Montserrat Caballé. Geloof me vrij, beste lezers, Karen kan

storten op onze rekening of via de PayPal link? Zo helpt u onze kosten te dekken en kan Klassiek Centraal een belangrijke informatiebron blijven. Hartelijk dank!

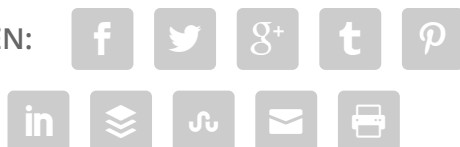
Donate with

het, ze doet het. Geniet van haar, gun het haar, geef haar de contracten. De wereld heeft nood aan dergelijke artiesten, vandaag meer dan ooit.

- **WAT:** Try-out recital opera aria's voor sopraan
- **WIE:** sopraan Karen Vermeiren
- **WAAR:** meerdere locaties, december 2018

DELEN:

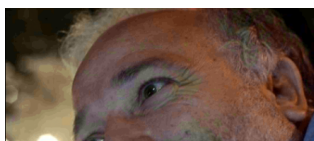
< VORIGE

VOLGENDE >

Op Driekoningen: Prima la Musica!

Atilla veroverde de Scala van Milaan

OVER DE AUTEUR

Ludwig Van Mechelen

Ludwig Van Mechelen (Mechelen, 10.12.1960) genoot een muzikale

...en 2007, genoot een muzikale opleiding als violist en pianist, maar een ernstige armbreuk met blijvende gevolgen deed hem vroegtijdig afhaken. Later volgde hij nog beiaard, maar ook daar speelden de gevolgen van de breuk hem parten. Zijn welbespraaktheid leidde hem naar het recenseren. In 1989 begon hij als recensent cd's voor het Antwerpse weekblad 't Pallieterke, waar hij enkele jaren later ook concerten en opera zou voor bespreken. Na het stoppen van de samenwerking (alles samen een tiental jaar), schreef hij recensies voor Den Brabo, het voormalig Antwerps internetmagazine. In juni 2006 richtte hij Klassiek Centraal op waar hij hoofdredacteur van was tot januari 2017. Sindsdien is hij artistiek directeur. 2009 was een doorbraakjaar met een aantal nieuwe redactiemedewerkers en het in het leven roepen van het Gouden Label. Dat jaar nog werd bij de derde verjaardag van Klassiek Centraal gestart met de jaarlijkse Uitreiking Gouden Labels van Klassiek Centraal. Het Gouden Label is het kwaliteitslabel van Klassiek Centraal dat in de loop der jaren een internationale erkenning is gaan genieten.

GERELATEERDE BERICHTEN